

စာပေဗိမာန် စာမူဆုရ

ဝိုးကျော

သေရွာပြန်တိုင်း အဏ္ဏဝါခရီး

အမှာ စာ

၈-၉-၈၉ နေ့ထုတ် လုပ်သားပြည်သူ နေ့စဉ်သတင်းစာကြီးတွင် "ရေ
မျောဒုက္ခသည် (၈၄) ဦး၊ အထူးလေယာဉ်ဖြင့် ရန်ကုန်လေဆိပ်ရောက်ရှိ
"ဟု ပါရှိလေသည်။ ။

ထို့နောက် "ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း
ဒေသများမှ ရေလုပ်သား များ သည် မြန်မာ့ပင်လယ်ပြင်တွင် ငါးဖမ်းရာ
မှ လေမုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ရေလုပ်သားဦးရေ (၃၄၀) တို့ သည်
ရေမျောဒုက္ခသည် များ အဖြစ် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံ ကမ်းခြေဒေသအသီးသီး
သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရာ သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံရှိ မြန်မာသံရုံးများမှ ရေမျောဒု
က္ခသည် များကို စုစည်းပြီး ရန်ကုန်မြို့ နိုင်ငံရေးဝန်ကြီး ဌာနသို့
အကြောင်းကြား တင်ပြချက်အရ လူမှုဝန်ထမ်းဝန်ကြီးဌာန ကယ်ဆယ်
ရေးနှင့် ပြန်လည် နေရာချထားရေးဦးစီးဌာနသည် ပြည်ထဲရေးနှင့် သာ
သနာရေးဝန်ကြီးဌာနနှင့် ပူးပေါင်းညှိနှိုင်း၍ ရေမျောဒုက္ခသည် များ
အား ၁၉၈၉ ခု နှစ်ဦးပိုင်းမှ စတင်၍ အလီလီပြန်လည်ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရာ
ရေမျော ဒုက္ခသည် (၁၆၃)ဦးတို့ အား မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ခေါ်ဆော
င်ခဲ့ပြီးနောက် ယင်းတို့ ၏ မူရင်းဒေသသို့ ပြန်လည်ပို့ဆောင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သ
ည်။ ။

ကျန်ရှိသော ရေမျောဒုက္ခသည် များ အနက် ရေမျောဒုက္ခသည် (၈၄)
ဦးတို့ အား နိုင်ငံတော်မှ အထူးအစီအစဉ်အရ မြန်မာ့လေကြောင်းပိုင် အ

ထူးလေယာဉ်ဖြင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ကာလကတ္တားမြို့မှ သွားရောက်ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရာ ယနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ရန်ကုန်လေဆိပ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ "ဟု ပါရှိလေ သည်။"

ဖော်ပြပါ သတင်းစာထဲ ပါသည့် အတိုင်းပင် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှ ရေလုပ် သားများ သည် အပြောကျယ်လှသော အဏ္ဏဝါပင်လယ်ပြင်တွင် ငါးဖမ်းရင်း မုန်တိုင်းမိကာ ဆင်းရဲ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးရောက်ပြီး အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများ သို့ ရောက်သွားကြသလို ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင်သော ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် အစာငတ်၊ ရေငတ်ဖြစ်ကာ သေဆုံးပျောက်ကွယ်သွားကြသော ရေလုပ်သားတွေ မှာ လည်း ဒုနှင့် ဒေးပင်။

ယခုရေးသား ဖော်ပြလတ္တံ့သော အကြောင်းအရာများမှာ မြန်မာ့ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် ငါးဖမ်းရင်း မုန်တိုင်းမိပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးရောက်ကာ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဘဲ မြန်မာ နိုင်ငံသို့ ၁၉၈၂ ခုနှစ်က ပြန်ရောက်လာကြသော ရေလုပ်သားကြီးများ ၏ ပြန်လည်ပြောပြချက်များကို အခြေခံကာ ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ

(အခန်း - ၁)

"ဖော်တော်ဦးဆီ မျှော်လိုက်ပြန်တော့ အလံတွေ၊ တံခွန်တွေ လေက စား ကြွားတလူလူဝေ"

"ဟေ့ကောင် စောစောစီးစီး ကျီးကန်းတွေတောင် တီးဟောကိစ် မ ရောက်သေးဘူး။ ဘာတံခွန် တွေ၊ အလံတွေ လုပ်နေတာလဲကွ"

မြရွှေက နတ်သျှင်နောင်သီချင်း ဖျက်ဆိုသည် ကို ကြည်ဟန်က လှမ်းမေး၏။

"ခင်ဗျားကလည်း ဟိုမှာ မမြင်ဘူးလား"

မြရွှေပြောသည် မှာ မှန်၏။

ပင်လယ်ပြင်ထွက်ကြမည့် ဖောင်အားလုံး၏ ဖောင်ဦးများ တွင် ရိုး ရာယုံကြည်ချက်၊ အစွဲလမ်း တွေနှင့် ငှက်ပျောပွဲ၊ အုန်းပွဲ အစုံအလင်တွေ ကို တင်မြှောက် ပသထားကြသည့် အပြင် မိမိတို့ မြို့ရွာ အလိုက် အလံ တွေ၊ တံခွန်တွေကလည်း လေထဲ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်နေကြ၏။

ပင်လယ်ပြင်ထွက်ကြမည့် အင်္ဂလန်ကျားဖောင်များကို ကြည့်ကာ မြ ရှေ့ရ င်ထဲ မှာ လွမ်းသလို ဆွေးသလို ဖြစ်လာသဖြင့် သီချင်းညည်းမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဤသည် ကို ကြည်ဟန်က ပခုံး တစ်ချက်တွန့်ပြပြီး

"ဒါတွေ အလကား အစွဲအလမ်း အယူအဆဟောင်းတွေပါကွာ"

ဟု ဆိုသည်။ ။

ဦးကျော်စံကမူ လေသံတီးတိုးနှင့်

"ဟေ့ကောင် ဟိုမှာ မင်းအဘပိုက်သူကြီး မပြန်သေးဘူး၊ ကြားသွား ဦးမယ်"ဟု ဟန့်တားလိုက် ၏။

ဖောင်ဦးစီးမှူးဖြစ်သူ ဦးကျော်ဝင်းနှင့် ပိုက်သူကြီး ဦးစိန်မြတို့ ကမူ ဘာတွေတိုင်ပင်နေကြသည် မသိ၊ တီးတိုးတီးတိုးနှင့် ပြောနေကြ၏။ စကားနည်းသူ ဖောင်ဦးစီး ဦးကျော်ဝင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည် ကို ကြည်ဟန်က နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြပြီး မြရွှေအနားလာထိုင်သည်။ ။

"စောစောက မင်းသီချင်းဆိုသံကြားတော့ ငါ့ ကောင်မလေးကို တောင် သတိရသွားတယ်၊ မင်းက စကားသာမဝီတာ သီချင်းဆိုတော့လည်း အဟုတ်ကြီးပဲ"

"ခင်ဗျား ရည်းစားရှိလို့ လား"

မြရွှေက ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။ ။

"ရှိတာပေါ့ကွ၊ တိုင်းပြည်မှာ စစ်နဲ့၊ သစ်ပင်မှာ အမြစ်နဲ့၊ လူမှာ အချစ်နဲ့ တဲ့ "

"တယ်... ဆိုတဲ့ စာပါလား။ ခင်ဗျားကောင်မလေးက ဘယ်ရွာကလဲ"

"နောက်တော့ သိရမှာ ပေါ့ကွာ"

"ဈေးကိုင်နေပြန်ပြီ"

ဟူသော မြရွှေ၏ စကားမဆုံးမီ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ပိုက်သူကြီးနှင့် ဦးစီးမှူးတို့ က ခေါ်သဖြင့်၊ ဖောင်ဦးပိုင်းဘက် လျှောက်လာကြသည်။ ။

ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်ကြိုးစားကြရန်၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ချစ်ချင်ခင်ခင်
နေကြရန် ဆုံးမစကား ပြောမည်ဆိုသည် ကိုတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် သိ
ပြီးသားပင်။

"ကိုကြည်ဟန် ဘယ်အိမ်လဲဗျ နီးပါလား"

"မင်းကလည်း ကွာ၊ ရောက်တော့ ငါပြောပါ့မယ်ဆို"

"လွန်သွားမှာ စိုးလို့ ပေါ့ဗျ"

"စိတ်ချ၊ မလွန်စေရဘူး။ ငါ့ကောင်မလေးကို မြင်တော့သာ မင်းက
ကူခြေမရ ခေါ်တောငမ်း မငမ်းနဲ့ "

"အံ့မာ ... မာ ... ဖြစ်နေလိုက်တာ။ ကျုပ်ခဏကြည့်တာနဲ့ ခင်ဗျားရ
ည်းစား ပဲ့ပါသွားမှာ ကျနေတာပဲ"

မြရွှေ၏ စကားကို ကြည်ဟန်က တဟဲဟဲရယ်လိုက်၏။

"ငါ့ကောင်မလေးက ရှက်တတ်လို့ ပါကွာ"

မြရွှေက နောက်ထပ် နှုတ်တုံ့မပြန်အားတော့၊ ရွဲ့စောင်းသွားသော
ကျားဖောင်နောက်ခြီးကို ထိုးဝါးနှင့် ကမန်းကတန်း ထိန်းလိုက်ရ၏။

အင်္ဂလန်ကျားဖောင်သည် နောက်မီးချောင်းအတိုင်း မော်တော်ဆွဲရာ

နောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ပါနေ လေသည်။ ။

နောက်မီးချောင်း၏ ဘေးနှစ်ဖက်ရှိ အိမ်ခြေများ သည် ကျားဖောင်
နောက်တွင် တစ်အိမ်ပြီး တစ်အိမ် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ။

မြရွှေက ကြည်ဟန်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲတစ်ချက် လှည့်ကြည့်၏။

သူကသာ ကျားဖောင်ကို ဂရုတစိုက်ရှိနေသော်လည်း ကြည်ဟန်
ကား ချောင်းအနောက်ဘက် ကမ်းရှိ အိမ်များကိုသာ ငေးကြည့်ပြီး ပါ
လာသည်။ ။ ကြည်ဟန် မသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

"မြရွှေ ဟိုရှေ့က အိမ်ကြီးပဲကွ၊ မင်း ခေါ်တောငမ်းတော့ မငမ်းနဲ့
နော်"

"ဟို ဆင်ဝင်ဆောင်နဲ့ အိမ်လားဗျ"

"ဟုတ်ပါတယ် လက်ညှိုးမထိုးပါနဲ့ ကွ"

ကြည်ဟန်က အသံတီးတိုးနှင့် သတိပေးသည်။ ။

မြရွှေက ပြုံးပြီး ပခုံးတွန့်ပြ၏။ ထိုးမိနေသော လက်ညှိုးကိုလည်း က
မန်းကတန်းပြန်ရုပ်လိုက် ရသည်။ ။

"ခင်ဗျား ဖောင်နဲ့ ထွက်လာရင် သူက အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး ရှုစားခံပါမ
ယ်လို့ သေသေချာချာ မှာ ထားတယ်ဆိုပါတော့"

"ဒါပေါ့ကွ"

"သေချာလှချေလား"

"ငါက ပိုင်မှ လုပ်တတ်တဲ့ ကောင်ပါကွ"

ကြည်ဟန်က ရင်ကော့၍ ပြော၏။ လက်တစ်ဖက်ကမူ ထိုးဝါးလုံးကို
မြမြဆုပ်ထားသည်။ ။ ကြည်ဟန်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ မြရွှေက ပြုံးပြ

နံ၏။

အိမ်ရှေ့ချောင်းကမ်းပါး ချုံစပ်တွင် ဟင်းရွက်ခူးသလိုလို တစ်စုံတစ်ခုရှာသလိုလိုနှင့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက် မယောင်မလည်နှင့် မတ်တတ်ရပ်နေသည် ကို လှမ်းမြင်ရသည် ။

အသားက မဖြူမညို၊ ကိုယ်ဟန်အနေအထားက
တောင့်တောင့်တင်းတင်း။ မျက်နှာက လှလှ။

"တွေ့လားကွ"

ကြည်ဟန်က အသံတိမ်တိမ်နှင့် တီးတိုးမေး၏။

မြရွှေက ငေးကြည့်တုန်း။

"ဟေ့ကောင် တွေ့လား"

"တွေ့ပေါ့"

ဟု ပြောကာ မြရွှေက ကြည်ဟန်ရည်းစားဆိုသော အမျိုးသမီးငယ်ကို ငေးကြည့်နေသေး၏။

ဆွဲမော်တော် ဆွဲခေါ်လာသော ကျားဖောင်သည် သူတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်လာ၏။

အမျိုးသမီးနှင့် ကြည်ဟန်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စိုက်ကြည့် နေကြသလားဟု မြရွှေ အကဲခတ်သည် ။

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့ကမ်းနဖူးချုံစပ်နားမှ မတ်တတ်ရပ်ကြည့်နေသော အမျိုးသမီးဆီက အကြည့် သည် မိမိဆီများ ရောက် လာလေသလားဟု လည်း မြရွှေမှာ မလုံမလဲဖြစ်သွားပြန်၏။

"ဟေ့ကောင် မင်းအကြောင်းသိလို့ စောစောကပဲ ငါပြောထားတယ်

နော် "

"မကြီးကျယ်စမ်းပါနဲ့ ဗျာ"

"ဘာကြီးကျယ်ရမှာ လဲ၊ မင်းခုထိ ငါ့အမျိုးသမီးကို ငမ်းနေတုန်းပဲ မဟုတ်လား"

"တော်စမ်းပါ ဟေ့လူရာ၊ ကျွန်တော်က ဘယ်သူများ လဲလို့ "

"ဟင် ... မင်းသိလို့ လား"

ကြည်ဟန် ချက်ချင်း အံ့သြသွားသည် ။ အမျိုးသမီးဆီ ငေးနေသော သူ့အကြည့်သည် မြရွှေ ဘက် ချက်ချင်းရောက်လာ၏။

"သိပ်သိတာပေါ့ဗျာ၊ ဦးကျော်မြသမီး မဟုတ်ဘူး လား"

ကြည်ဟန် ချက်ချင်း ဝိုင်းသွားသည် ။ ကျားဖောင်သည် မြစ်နားချောင်းအတိုင်း သူတို့ အိမ်ရှေ့က ဖြတ်လာ၏။

"ကဲ ... ကိုကြည်ဟန် ခင်ဗျား အမျိုးသမီးကို မြန်မြန်လက်ပြ နှုတ်ဆက် လိုက်လေဗျာ။ ရှေ့ကွေ့ ရောက်ရင် မြင်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

"တော်စမ်း ဟေ့ကောင်၊ ဟိုအိမ်ရှေ့က လူတွေလည်း တို့ ဘက်ကြည့်နေကြတယ် တွေ့လား။ မတော်တို့ ရိပ်မိသွားရင်"

"ခင်ဗျားကို အဲဒါကြောင့် တုံးတယ်လို့ ပြောတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဖောင်ကိုသာ မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော်တို့ နောက်ကပါလာတဲ့ ဖောင်တွေကိုလည်း လူတိုင်း ထွက်ကြည့်နေကြတာပဲ၊ ဒါဆန်း သလား။ ခင်ဗျားမပြရရင် ကျွန်တော်ပြလိုက်မယ် တဲ့ ... တဲ့ ... တဲ့ ... တဲ့ ... ဟဲ ... ဟဲ"

ကြည်ဟန်က 'ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင်'ဟု ဟန့်နေသည့် ကြားထဲက

မြရွှေသည် ကြည်ဟန် အမျိုးသမီးဘက် လက်ပြန်တံဆက်လိုက်၏။

အမှန်မှာ ဖောင်ကလွန် လာပြီဖြစ်သဖြင့် မည်သူမည်ဝါဟု တိတိကျကျ ပြောမရ၊ ချောင်းဘေး နှစ်ဖက်တွင် အင်္ဂလန်ကျားဖောင်များ ပင်လယ်ပြင်ထွက်သွားကြသည် ကို ဝေးကြည့်နေကြသူ အားလုံး အား ရောကော သောကော လက်ပြန်တံဆက်ခဲ့ခြင်းသာ။ ကြည်ဟန်က ဤအခွင့်အရေးကို မယူတတ် သဖြင့် မြရွှေက ရယ်သည် ။

မြရွှေက လက်ပြန်တံဆက်သည် ကိုမြင်တော့ ချောင်းကမ်းနဖူးရှေ့ရှိ အိမ်များမှ ကလေးများ နှင့် လူကြီးများကပါ ပြန်၍ လက်ပြန်တံဆက်ကြသည် ။

ထိုအခါ ကြည်ဟန်အမျိုးသမီးကလည်း မသိမသာ လက်မြှောက်ပြ၏။

"ကိုကြည်ဟန် တွေ့လား။ ခင်ဗျားအမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီး လက်ပြန်တံဆက်နေ တာ"

"ငါ့ကိုပါကွ"

"ဟာ ... ခင်ဗျားက နှုတ်မဆက်ဘဲနဲ့ ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုလုပ် ပြန်နှုတ်ဆက်မှာ လဲ၊ ခု ခင်ဗျား အမျိုးသမီး လက်ပြတာ ကျုပ်ကိုပါဗျ၊ ယုံပြီမဟုတ်လား ဟဲ ... ဟဲ"

အိမ်တွေနှင့် ဝေးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် မြရွှေက ကျယ်ကျယ်ပင်ပြောသည် ။

"မင်းရယ်လို့ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ၊ ဒါကတော့ ဖောင်သမားတွေ အားလုံးကို သူနှုတ်ဆက်တာပဲ"

"အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို တုံးတယ်လို့ ပြောတာပေါ့၊ စောစောကပဲ

အဲဒီစိတ်ကူး ဘာလို့ မရလဲ၊ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားအမျိုးသမီးကို ရည်ရွယ်ပြီး လက်ပြပေမဲ့ ကမ်းနဖူးမှာ ရှိတဲ့ လူတွေကတော့ သူ ဘယ် ကိုရည်ရွယ်ပြီး လက်ပြတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ၊ သမီးရည်းစား မှ ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ကိုယ်၊ သက်ဆိုင်သူချင်း သိကြတာ၊ ခင်ဗျားသာ စောစောကတည်းက ခင်ဗျားအမျိုးသမီးကို လက်ပြနှုတ်ဆက် လိုက်ရင် ခမျာ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာသွားရှာမလဲ။ သူ့ကို ဘယ်လောက် ချစ်မြတ် နိုးတယ်ဆိုတာလည်း သိသွားမယ်။ ခုတော့ သူက မိဘမသိအောင် လက် မြှောက်ပြ နှုတ်ဆက်တာတောင် ခင်ဗျားက တည်တည်ကြီး လုပ်နေ တော့"

"အေးကွာ ... ငါ နည်းနည်းလိုသွားတယ်"

"နည်းနည်း မဟုတ်ဘူး ကိုကြည်ဟန်၊ ခင်ဗျား အများကြီး လိုသွား တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျား တို့ က ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို သက်စွန့်ဆံဖျား ထွက်ကြရမှာ ၊ သေမယ် ပျောက်မယ် ဆိုတာ ..."

"မင်းဟာကွာ ... နိမိတ်မရှိတဲ့ စကား မပြောစမ်းပါနဲ့ "

"ဟာ ... ဘယ့်နှယ် နိမိတ်မရှိရမှာ လဲ ‘စစ်ထွက်ယောက်ျား၊ မြွေသ မားနဲ့ ၊ ရေသွားခရီး၊ ဆင်စီး တမျှ၊ စိတ်ကဘယ်ခါ မချရာဘူး’ဆိုတာ ရှေးလူကြီးများ အဆိုရှိတယ်လေ ပြီးတော့ ‘မိန်းမ ဖောင်စီး၊ ယောက်ျား မီးနေတဲ့ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ခု ကျုပ်တို့ ကျားဖောင်စီးလာကြ တာ"

"ခွေးကောင် ငါက တကယ်ထင်လို့ နားထောင်နေတာ"

"တကယ်မဟုတ်လို့ လား"

"ဘာ ဟုတ်ရမှာ လဲ"

"ကျားဖောင် စီးလာကြတာလေ"

"ကျားဖောင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွ"

"ဒီလိုဆို ခင်ဗျားဟာက ဘာမဟုတ်တာလဲ"

"မင်း ... ငါ့အမျိုးသမီးနဲ့ သိတယ်ဆိုတာ တကယ်လားလို့ "

"ဟား ဟား ... အဲဒါမှ ဘာမှ မဆိုင်တာဗျ"

ကြည်ဟန်က ဆွေးသံနှင့် ပြောသည် ကို မြရွှေက ဟားပစ်လိုက်သည်။ ။

"တကယ်ပြောနေတာပါကွ၊ မင်းတို့ က ဘယ်တုန်းက သိကြလဲ"

အကြည့်တည်တည်နှင့် မေးသည် ။ မြရွှေက ချက်ချင်းမဖြေသေး။
ဖောင်နောက်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

တစ်ကွေ့ကျော် လာပြီဖြစ်သဖြင့် ကြည်ဟန်၏ အမျိုးသမီးအိမ်ကို မမြင်ရတော့။ ကြည်ဟန် ရင်ထဲ မည်မျှဆွေးနေပြီမှန်းတော့မသိ၊
မျက်နှာတွင် တော့ ဆွေးရိပ်တွေ ပြည့်လာသည်။ ။

"အားမငယ်စမ်းပါနဲ့ ဗျာ၊ ရေသေရက်မှာ မော်တော်နဲ့ ပြန်လာနိုင် ...
"

"မင်း ဘာပြောတာလဲ"

"ခင်ဗျား အမျိုးသမီးကို ခင်ဗျား သိပ်သတိရနေလားလို့ "

"သတိရတာပေါ့ကွာ၊ မင်းကို ငါမေးတာလည်း ပြောပါဦး"

"ဘာလဲ"

"ဪ ... မင်းနဲ့ ငါ့အမျိုးသမီးနဲ့ ဘယ်လိုသိကြသလဲဆိုတာ"

"ဒါက ဆန်းသလား ကိုကြည်ဟန်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ က တစ်ရွာတစ်ပြည်သားတွေပဲ၊ ဒီမှာ အလုပ်အကိုင် လာရှာလုပ်ကြတဲ့ လူတွေဆိုတော့ ဟိုပိုက်သူကြီးဆီရောက်၊ ဒီပိုက်သူကြီးဆီရောက်နဲ့ ဦးကျော်မြဆီလည်း ရောက်ခဲ့သေးတယ်လေ"

"ဪ..."

ဟု ဆိုကာ ကြည်ဟန်က မြရွှေမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ဤဘိုကလေးနယ်သားတွေ မဟုတ်ကြ။ ကြည်ဟန်မှာ အညာသား၊ နတ်မောက်မြို့နယ်ကဖြစ်သည်။

ဤအရပ်ရောက်နေသည် မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာပြီ။ သူဦးလေး ပိုက်သမားတစ်ယောက်က မိဘမရှိ သော သူ့အား ခေါ်ထား၍ ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ လခစရိတ်ငြိမ်း တစ်လ လေးရဲ့ငါးဆယ်ရသော လက်ထောက်ဖောင်ဦးစီး ဖြစ်နေပြီ။

မြရွှေကမူ ရခိုင်ပြည်နယ်ကဖြစ်သည်။ ဤအရပ်သို့ရောက်သည် မှတစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေး၏။ ယခု စရိတ်ငြိမ်း တစ်လ သုံးရဲ့ခြောက်ဆယ်နှင့် ဖောင်စီးပိုက်ချ အလုပ်သမားအလုပ်ကို လုပ်ရသည်။

သူတို့ ဖောင်တွင် နောက်ထပ် လူကြီးနှစ်ယောက် ပါသေး၏။ တစ်ယောက်မှာ ဘိုကလေး နယ်သား ဖောင်ဦးစီး ဦးကျော်ဝင်းဖြစ်သည်။ သူလခမှာ ဖောင်ဦးစီးဖြစ်သဖြင့် စရိတ်ငြိမ်း ခြောက်ရာ ရ၏။ နောက်တစ်ယောက်မှာ အသက်အကြီးဆုံး ဦးကျော်စံဖြစ်သည်။ ဦးကျော်စံ၏ လစာမှာ လေးရဲ့ ငါးဆယ် ဖြစ်၏။

သူတို့ ဖောင်နှင့် တွဲပြီး အလုပ်အတူလုပ်ကြရမည့် နောက်ထပ် ပိုက်

ဖောင်တစ်ဖောင်မှာ လည်း ရေလုပ်သား လေးယောက်ပါသည်။ ဦးစီးက မျိုးညွန့်၊ လက်ထောက်က ဦးစိန်သောင်း၊ ဖောင်လက် ထောက်နှစ်ယောက်က ကြည်ဝင်းနှင့် စန်းမြင့် ဖြစ်သည်။

ဦးကျော်ဝင်း ဦးစီးသော ပထမကျားဖောင် (၁)တွင် အသက်အရွယ် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ကြည်ဟန်နှင့် မြရွှေတို့ မှာ လူငယ်များ ပီပီ နှလုံးသားရင်ခုန်စရာများကို ထိုးဝါးကိုင်ရင်း ပြောလာကြ၏။

"မင်း ဦးကျော်မြဆီ ဘာလို့ အလုပ်မလုပ်ခဲ့လဲ"

စောစောက ဖြတ်ထားသော စကားကို ကြည်ဟန်က ပြန်ဆက်၏။

"ခင်ဗျားကော ခင်ဗျား ယောက္ခမလောင်းကြီးဆီမှာ ဘာလို့ မလုပ်လဲ"

"ငါ ငါက ဦးစိန်မြဆီ စကားလွန်ထားခဲ့လို့ ကွ၊ ဦးကျော်မြက ငါ့ကို သိပ်လိုချင်တာပေါ့၊ အညာသား သိပ်ရိုးတယ်ဆိုပြီး လူယုံထား"

"အ တယ် ပြောစမ်းပါဗျာ"

"မင်း အဘ ဟုတ်မယ်"

"ဟဲ.... ဟဲ ခင်ဗျားပြောတာ တကယ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်နော်"

တွေတွေငေးငေးပြောလိုက်သော ကြည်ဟန်ကို ကြည့်၍ မြရွှေက မေး၏။

"ဟုတ်ပါတယ်ကွ၊ မင်းက ဘာထင်လို့ လဲ"

"သူ့သမီးနဲ့ ဖြစ်မှာ စိုးလို့ မဟုတ်ဘူး လား"

"သူ့သမီးနဲ့ ငါနဲ့ ဖြစ်နေတာ ဦးကျော်မြ မသိသေးပါဘူးကွ၊ ငါကလည်း သိမှာ စိုးလို့ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်"

"ဗျို.... ဦးကျော်ဝင်း၊ ရှေ့ကွေ့မှာ မော်တော်တွေရော၊ ဖောင်တွေ ရော ညှပ်ပိတ်နေတယ်နော်၊ ခင်ဗျားတို့ ဖောင် နောက်ယမ်းနေတယ် သ တိထားကြဦး"

တစ်ဖက်ဖောင်မှ ဦးစီးလုပ်သူ မျိုးညွန့်၏ လှမ်းသတိပေးသံကြောင့် ကြည်ဟန် စကားရပ်သွား သည် ။

သူတို့ ဖောင်ဦးစီးမှူး ဦးကျော်ဝင်း အိပ်စင်ထဲမှ ထွက်လာကြည့်၏။ သူ့လူသုံးယောက်စလုံး အသင့်အနေအထား ရှိနေကြသည် ကို မြင်ရသဖြင့် အိပ်စင်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသည် ။ တစ်ဖက်ဖောင်မှ ဦးစီး လုပ် သူ မျိုးညွန့်အား လုံးဝစကားပြန်မပြောခဲ့။ ကြည်ဟန်က မျိုးညွန့်ဆီ တစ် ချက်လှမ်းကြည့်၏။ နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ကာ ပြန်အော်ပြောလိုက်သည် ။

"ဟေး ... မျိုးညွန့်၊ ငါတို့ ဖောင်ကို စိတ်ချပါကွ၊ ဦးကျော်ဝင်းက ဦး စီးကြီးပဲ၊ မင်းဖောင်ကိုသာ မင်းဂရုစိုက်"

ကြည်ဟန်စကားကြောင့် မျိုးညွန့်အသံ တိတ်သွားသည် ။

"ဒီကောင်က ဒီနှစ်မှ ဖောင်ဦးစီးမှူးလုပ်ရတော့ သိပ်မြောက်နေတယ်ကွ၊ ခါတိုင်းနှစ်တွေမှာ ငါနဲ့ လက်ထောက် အတူလုပ်နေကျပါ။ ဒီနှစ် ဖောင်ဦးစီးထွန်းကျော်က သူ့မိန်းမ မီးဖွားနေလို့ ရွာပြန် သွားတာနဲ့ ဦးစိန်မြက အစမ်းအနေနဲ့ တစ်ရေ၊ နှစ်ရေ ဦးစီးလုပ်ခိုင်းထားတာ ခြေထောက်မြေမကျ ဖြစ်နေတယ်။ ဦးကျော်ဝင်းကိုများ သူကပဲ သတိပေးရတယ်လို့ ဦးကျော်ဝင်း ခဏထွက်ကြည့်တာက လည်း ဒီကောင့်အကြောင်းသိလို့ ပဲ၊ သူ သတိပေးရက်နဲ့ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် ဒီကောင်က ဦးစိန်မြကို ကုန်းချောဦးမှာ ကွ၊ သိပ် မိန်းမလို မိန်းမရ လုပ်တတ်တဲ့ အကောင်"

ကြည်ဟန်က မြရွှေကို ကြားရုံမျှ လေသံနှင့် ပြော၏။ မျိုးညွန့်နှင့် မရင်းနှီးသူ၊ မျိုးညွန့် အကြောင်းကို မသိသူ မြရွှေကမူ တစ်ဖက်ဖောင်ပေါ်

တွင် ခါးထောက်မတ်တတ်ရပ်နေသော မျိုးညွန့်ကို မသိမသာမျှသာ ကြည့်ရဲသည်။ ။

မျိုးညွန့်မှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကအစ ကြည်ဟန်တို့ မြရွှေတို့ ထက် တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ။ ရုပ်လက္ခဏာ အနေအထားမှာ လည်း ဘာမဆို တုံးတိုက်တိုက်၊ ကျားကိုက်ကိုက် လုပ်မည့် ရုပ်မျိုးရှိသဖြင့် ကြည်ဟန်ကလွဲပြီး မျိုးညွန့်ကို မည်သူမျှ ပြန်မပြောလိုက်ကြ။

(အခန်း - ၂)

မော်တော်ဆွဲခေါ်ရာသို့ တရွေ့ရွေ့ပါလာကြသော ကျားဖောင်နှစ်စီးသည် မြစ်နားချောင်းဝဂိတ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ။ ဂိတ်ဝတွင် သူတို့ဖောင်၌ ပါသောပစ္စည်းစာရင်းကို ဂိတ်ရုံးတွင် ဦးစီးမှူးကိုယ်တိုင် အတိအကျသွားပေးရ၏။

ဤသို့ ပိုက် ဘယ်နှဖောင်၊ ကျောက်ဟက် ဘယ်နှလုံး၊ ဒန်အိုး၊ ဒန်ခွက်၊ ရေစည်၊ ဘက်ထရီအိုး၊ မီးချောင်း၊ ငါးခွဲဓား၊ ရေဒီယိုကအစ စာရင်းပေးခဲ့ရခြင်းမှာ သူတို့ ပိုက်ဖောင်ပြန်ဝင်လာသောအခါ ပစ္စည်း အပိုပါမပါ စစ်ကြည့်နိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ ။ တချို့ မသမာသူများ သည် ပင်လယ်ပြင်ကို ငါးဖမ်းထွက် သလိုလိုနှင့် အပြန်မှာ ဓားပြတိုက်ပြီး ဖောင်သမားများကို သတ်ထားခဲ့ကြသူများ လည်း ရှိသည်။ ။ ပိုက်ခိုး၊ ရေစည်ခိုးနှင့် ရရာပစ္စည်းတွေကို ခိုးလာသူများ လည်း ရှိသည်။ ။

ပစ္စည်းယူ လူသတ်အမှုများ ပင်လယ်ထဲ မကြာခဏ ဖြစ်တတ်သဖြင့် ဂိတ်ဝတွင် မိမိတို့ ဖောင်၌ ပါလာသော ပစ္စည်းများကို အတိအကျ စာရင်းပေးထားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

ဆွဲမော်တော်ကိုယ်စီနှင့် မြစ်နားချောင်းထဲမှ ထွက်လာကြသော အင်္ဂလန်ကျားဖောင်များ သည် ပစ္စည်းစာရင်းပေးပြီးသည် နှင့် ပင်လယ်ဝဆက်ထွက်ကြသည်။ ။

ပင်လယ်ပြင်ကို ရောက် လာပြီဖြစ်သဖြင့် ဦးကျော်စံက ဖောင်ဦးကို ပင်လယ်ရေနှင့် လောင်း၏။ ပါးစပ်ထဲကလည်း တဖွဖွ ရေရွတ်နေသည်။

။

မြရွှေက ကြည်ဟန်ကို လက်တို့ ၏။

"ကိုကြည်ဟန် အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲဗျ။ ဘယ်လို အစွဲအလမ်းတွေလဲ"

"

"အိုး ... ရာသီဥတုသာယာအောင် ငါးများများ ရအောင် ဘေးကင်းရန် ကွာအောင်ပေါ့ကွာ၊ ဒီလူကြီးက သိပ်အစွဲအလမ်းကြီးတာ"

ကြည်ဟန်က တီးတိုးပြောသော်လည်း ဦးကျော်စံများ ကြားသွားလေပြီလားဟု မြရွှေက ဦးကျော်စံဘက်က လှည့်ကြည့်၏။ ဦးကျော်စံကမူ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်၊ နှုတ်ခမ်း တလှုပ်လှုပ်နှင့် သာ မန်းမှုတ်ရွတ်ဖတ်နေ၏။

အဆုံးအစ မမြင်ရသော ဘင်္ဂလားပင်လယ်ပြင်ကြီးသည် အင်္ဂလန်ကျားဖောင်များကို ဆီးကြို ခေါ်ငင်သကဲ့သို့ လှိုင်းလက်တံရှည်များ နှင့် ရိုက်ပုတ်ကျီစယ်စ ပြု လာလေသည် ။

ဖောင်ဦးတွင် စိုက်ထူထားကြသော မိမိတို့ မြို့နယ်အလိုက် အလံ၊ တံခွန်များကလည်း ပင်လယ် လေနှင့် တွေ့သောအခါ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်လာကြသည် ။

ပင်လယ်ပြင်ကို ရောက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် လက်ထဲမှ ထိုးဝါးများကို ဖောင်ပေါ်သို့ ချလိုက်ကြ၏။ ငြိခြင်း၊ တိုက်မိခြင်း၊ သောင်တင်ခြင်းတို့လည်း မရှိနိုင်ပြီဖြစ်လေရာ ဖောင်လုပ်သားအားလုံးမှာ မိမိတို့ ဖောင်ကို စိတ်ချသွားကြပြီဖြစ်သည် ။

လက်ထဲက ထိုးဝါးများကို ဖောင်ကြမ်းပြင်ပေါ် ချလိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြည်ဟန်က ဖောင်အောက်ရေပြင်ကို ငေးစိုက်ကြည့် လိုက်လေသည်။ ။ ဤသည် ကို မြရွှေက

"ကိုကြည်ဟန် ဘာကြည့်တာလဲဗျ၊ ငေးလှချေလား။ ရေထဲလည်း လိမ့်ကျဦးမယ်နော်"

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကြည်ဟန်က

"ရေကို ကြည့်လေကွာ"

ဟု ပြန်ပြောသည်။ ။

"ခင်ဗျားဗျာ ... ပင်လယ်ထဲ လုပ်စားလာတာပဲ ကျောကုန်းဆားပေါက်နေပြီ။ ခုထိ ရေကို ကြည့်တုန်းဟုတ်လား။ ကျုပ်က ခင်ဗျားအမျိုးသမီးအရိပ်များ ရေထဲတွေ့နေရလို့ လားထင်မိတာ"

ရေပြင်အောက် ငုံ့ကြည့်နေသော ကြည်ဟန်၏ မျက်လုံးအစုံက မြရွှေဆီရောက်လာ၏။

"မင်း နားမလည်ပါဘူး။ ရေအတိမ်အနက်ကို ကြည့်တာကွ"

"ရေအတိမ်အနက်များ ဒီလောက် ငေးစိုက်ကြည့်နေစရာ မလိုပါဘူးဗျာ။ တစ်ချက်ကြည့် သိတာပဲ"

"အမယ် ... ရခိုင်က တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဒါဆိုပြောစမ်းကွ ခုရေအတိမ်အနက် ဘယ်လောက် လဲ"

"ခု ခင်ဗျားမြင်ရတဲ့ ရေအရောင်ကိုပြောလေ၊ ရေအတိမ်အနက် ကျွန်တော်ပြောမယ်"

"ကမ်းနဲ့ သိပ်မဝေးသေးတော့ ရေက ရွံ့နှစ်ရောင်ပဲ ရှိသေးတယ်ကွ"

"အဲဒါဆို ခုနစ်လံနဲ့ ဆယ်လံအတွင်းဖြစ်ရမယ်"

ကြည်ဟန်က သူ့ကို တလေးတစားကြည့်ပြီး

"မင်း မဆိုးဘူး"

ဟု ပြော၏။

"ရခိုင် ပင်လယ်က လာတဲ့ လူဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ ဒါကို ကလေး
တောင်သိတယ်"

"တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဒါဆို ဆက်ပြောစမ်းပါဦးကွ"

"ဘာကိုပြောရမှာ လဲ"

"ဆယ်လံကနေပြီး တစ်ဆယ့်ငါးလံ၊ အလံနှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်၊ လေး
ဆယ်အထိ ဘယ်လို အရောင်တွေရှိလဲ ဆိုတာလေကွာ"

"ခင်ဗျား မသိဘူးလား"

"မသိလို့ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ အသိချင်း တူ မတူ၊ ဟုတ် မဟုတ် ငါက စူး
စမ်းချင်လို့ ပါ။ ညှိနှိုင်းတဲ့ သဘော၊ ပညာဖလှယ်တဲ့ သဘောပေါ့ကွာ...
ဟဲ ... ဟဲ"

"ဒါဆို ခင်ဗျားပဲဆက်ပြော၊ ဟုတ် မဟုတ် တူ မတူ ကျွန်တော် နား
ထောင်နေမယ်"

"မင်းက တော်တော်ကတ်ဖဲ့ လုပ်တဲ့ အကောင်ပဲ၊ ပြောပါဆို"

"အိုး ... မပြောဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားသိချင်ရင် ခင်ဗျားအရင်ပြော"

မြရွှေက ကြည်ဟန်ကို စချင်နေသဖြင့် တကယ်ကတ်ဖဲ့ လုပ်နေ၏။

"ဆယ်လံက တစ်ဆယ့်သုံးလံအထိ ဖြူဖျော့ဖျော့အရောင်ကွာ ဟုတ်လား"

"ယက်ဆား"

"တစ်ဆယ့်သုံးလံက တစ်ဆယ့်ငါးလံအထိ အစိမ်းနုရောင်ကွာ ဟုတ်ပြီလား"

"ယက်စ်"

"တစ်ဆယ့်ရှစ်လံဆို အစိမ်းရင့် ဟုတ်ရဲ့ လား"

"ယက်ဆား ယက်ဆား"

"အေး ... နည်းနည်းပေးစမ်းပါကွ"

ငါးလှမ်းစင်တစ်ဖက်မှ ဦးကျော်စံက လှမ်းတောင်း၏။

"ဘာလဲ ဦးလေး"

"လျက်ဆားဆိုကွ၊ ငါရင်ပြည့်ရင်ကယ် ဖြစ်လာလို့"

"ဟာ ... ဒီအဘိုးကြီး နားလေးပါးလေးကလည်း တမှောင့်"

ကြည်ဟန်က အော်လိုက်၏။

"ဟေ့ကောင် ... ဘာ နားလေးပါးလေးလဲ၊ ဒါက အော်စရာလား"

"ဒါကျတော့ ကြားတယ်"

"မကြားရအောင် ငါက နားပင်းနေလို့ လားကွ"

ဦးကျော်စံက ပြန်အော်၏။

ပင်လယ်ပြင်ထဲ ရောက် လာပြီဖြစ်ရာ၊ လေတဟူးဟူး တိုက်လာသဖြင့် ဦးကျော်စံမှာ တကယ် သဘောရိုးနှင့် လျက်ဆားတောင်းလိုက်ခြင်း

"ဪ ... ဒီလိုပါ ဦးလေး၊ ကိုကြည်ဟန်ပြောတဲ့ ယက်(စ်)ဆိုတာက အင်္ဂလိပ်လို 'ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ'လို့ ပြောတာပါ"

မြရွှေက ကြားဝင်ဖျန်ဖြေလိုက်၏။ ဦးကျော်စံ အသံတိတ်သွားသည် ။
ကြည်ဟန်နှင့် မြရွှေတို့ မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ပြီးစိစိကြည့်ပြီး စကားဆက်ပြောကြသည် ။

"ကဲ ပြောစမ်းပါဦးကွ၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်လံကနေပြီး အလံနှစ်ဆယ်သုံး ဆယ်၊ တို့ ပိုက်ချနိုင်တဲ့ လေးဆယ်ထိ ရေအရောင်ပြောင်းပုံကို"

"ဒါကတော့ အဆင့်ဆင့်ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီရေနက်တွေထဲ ရောက်ရင်ပြော မယ်၊ အစိမ်းရင့်ကနေပြီး ငှက်ခါးရောင်၊ အပြာရောင် ပြောင်းတယ်ဆို တာလည်း ရေတက်၊ ရေကျ၊ မနက်၊ ညနေ အရောင်ချင်း မတူဘူးလေ တစ်ခါ ..."

"ဟေ့ကောင်လေးတွေ မင်းတို့ ထမင်းချက်ဖို့ မလုပ်ကြသေးဘူးလား ။ မွန်းပဲတည့်တော့မယ်"

စကားအချေအတင်ပြောနေကြသော သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဦးကျော် စံက အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် လှမ်းပြောလိုက်၏။

"အေးကွ ဟုတ်သားပဲ၊ လာ ... လာ"

ဦးစီးမှူးဦးကျော်ဝင်းနှင့် ဦးကျော်စံတို့ ကမူ သူတို့ အင်္ဂလန်ကျားဖောင်နည်းတူ ပင်လယ်ပြင်ထဲ ငါးဖမ်းရန် ထွက်လာကြသော ရွှေ့နောက် ဝဲယာမှ ကျားဖောင်များ နှင့် ဆွဲမော်တော်များကို ငေးကြည့် ကာ ဖောင်ကြမ်းခင်းပြင်ပေါ်၌ပင် ယှဉ်ထိုင်နေကြသည် ။

ပင်လယ်ပြင်ကို ငါးဖမ်းရန် ထွက်လာကြသော အင်္ဂလန်ကျားဖောင်

များမှာ အရွယ်အစား တည် ဆောက်ထားပုံချင်း အားလုံးအတူတူပင်။ အလျား (၁၄)တောင်၊ အနံ (၈)တောင်နှင့် ဇောက်အမြင့် တစ်တောင့်တစ်ထွာခန့်ရှိ၏။

ဝါးဘိုးဝါး သို့မဟုတ် ကြသောင်းဝါး (၄၄)လုံးကို အပေါ် (၂၂)လုံး၊ အောက် (၂၂)လုံးစီ အညီ အမျှ ထပ်ခင်းထားသည်။ ။ အပေါ်ဝါးနှင့် အောက်ဝါးကို သွပ်နန်းကြိုးနှင့် အခိုင်အခံ ကွပ်ချည်တုပ်နှောင် ထား၏။ အထက်အောက်ရှိ ဝါးလုံးများကို လေးဗြက်ကျ ရွှေ့ခုတ်ထားသော ကနစိုယက်မကြီးတွေက အပေါ်ရစ်ချောင်း၊ အောက်ရစ်ချောင်းတို့ နှင့် လည်း ထပ်မံ၍ အကွက်ကျကျ ဖွဲ့ချည် သံရိုက်ထားသေး သည် ။

ဖောင်ဘေးနှစ်ဖက်တွင် နောက်ထပ် ဝါးဘိုးဝါးလုံးကြီး နှစ်လုံးနှင့် လည်း ဘေးတားရန်ကာ ခိုင်ခံ့စွာ ချည်နှောင်ထားသေးသည်။ ။ ထိုဝါးဘိုးဝါးကြီးနှစ်လုံးမှာ မော်တော်ကပ်လျှင် ဖောင်နှင့် မော်တော် ညပ်ပြီး ဖောင်မကြီးမှ ဝါးလုံးများ ကွဲကျိုးမကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်သည်။ ။

ဖောင်၏ နောက်ပိုင်းတွင် အိပ်စင်၊ မီးဖိုချောင်၊ အိမ်သာနှင့် ဖောင်၏ အလယ်တွင် ငါးလှန်းစင် တို့ ပါလေသည်။ ။ သူတို့ မှာ ကမ်းမမြင်ရသော ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် ရက်ရှည်လများ နေပြီး ငါးထောင်၊ ငါးဖမ်း လုပ်ကြရမည့် သူများ ဖြစ်လေရာ စားနပ်ရိက္ခာဆိုသည် မှာ လည်း ဖောင်တိုင်းတွင် လေးငါးရက် တစ်ပတ်စာခန့် ပါလာကြသည်။ ။ သောက်ရေ၊ သုံးရေတို့ မှာ လည်း သစ်သားစည်ပိုင်းကြီး၊ တိုင်ကီကြီး တွေနှင့် အပြည့်ပါ၏။

ယခု သူတို့ ဖောင်ကို ဆွဲငင်လာသော မော်တော်သည် ပိုက်ဖော်ပြီးချိန် ရေတက်၊ ရေကျကိုမှန်းဆ ၍ တစ်နေ့တစ်ခေါက်ဆိုသလို သူတို့ ကျားဖောင်ဆီ လာကပ်မည်။

စားနပ်ရိက္ခာ ဖြည့်ပေးခြင်း ရရှိထားသော ငါးပုစွန်များကို ရွာသို့သ

ယ်ဆောင်ယူခြင်း စသည့် အလုပ်များကို နေ့တစ်နေ့ ၁၀ ပြုလုပ်နေရမည်ဖြစ်ရာ ပင်လယ်ပြင်တွင် ရက်မည်မျှကြာကြာ အစာရေစာ ပြတ်လပ်သွားမှာ တော့ မပူပင်ရ။ ရိက္ခာကုန်နေလျှင် ငါးလာယူသောမော်တော်နှင့် အလုပ်ရှင်ပိုက်သူကြီး ဆီကို မှာ လိုက်ရုံသာ။

သည် လိုနှင့် နောက်မီး၊ အရှေ့ဖျား၊ အလံတိုင်၊ အောင်လှိုင်၊ ပတ်ပြု၊ ဘုန်းကြီးသောင်၊ ကုလား တိုက်၊ ချောင်းဝ၊ ခါးပြတ်၊ ဆိတ်မ စသည့် ရွာများမှ အင်္ဂလန်ကျားဖောင်များ နှင့် မော်တော်များ သည် အနောက်တောင် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်တွင် သူ့အကွက်နှင့် သူ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြသည်။ ။

ယနေ့မှ ငါးဖမ်းကျားဖောင်များကို ပင်လယ်ပြင်ထဲ ဆွဲခေါ်လာသော မော်တော်များ ရှိသလို ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် ငါးဖမ်းကျားဖောင်များကို နေရာတကျ ချထားခဲ့ပြီး ရွာပြန်၊ မြို့ပြန်လာသော မော်တော်များကိုလည်း မြင်နေရသည်။ ။

မိုးပြတ်စ အစောပိုင်းကပင် ပင်လယ်ပြင်ထဲ သက်စွန့်ဆံဖျား ထွက်သွားကြသော မော်တော်များ ဆိုလျှင် သူတို့ ကျားဖောင်များမှ ဖမ်းဆီးရမိသော ငါးများကိုပင် သယ်ဆောင်လာနေကြသည် ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ။

ပိုက်သူကြီး ဦးစိန်မြပိုင် မော်တော်နှင့် အင်္ဂလန်ကျားဖောင် နှစ်ဖောင်ကမူ ဤယနေ့မှ ပင်လယ် ပြင်သို့ စထွက်ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ ကဲ့သို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဤယနေ့မှ ပင်လယ်ပြင်သို့ စထွက် ဖြစ်သော အခြားမော်တော်ဖောင်များမှာ ဘုန်းကြီးသောင်မှ ဦးသိန်းလှ၊ ကုလားတိုက်မှ ဦးဘာဘာ၊ အလံတိုင်ရွာမှ ဦးဌေးကြွယ်နှင့် ချောင်းဝမှ ဦးစံအေး မော်တော်ဖောင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ။
